

The Full Monty

Door zorgvuldig te plannen en planten kunnen we allemaal bijdragen aan het verminderen van de risico's van klimaatverandering, aldus **Monty**.



FOTO: JASON INGRAM

Klimaatverandering, en de effecten ervan op ons leven, is niet iets wat we kunnen wegwensen. Iedereen die op deze planeet leeft, zal er de rest van zijn leven mee te maken krijgen.

Maar 'ermee omgaan' betekent niet dat we alleen de gevolgen ervan moeten dragen. Vorig jaar was er op de Chelsea Flower Show een tuin genaamd 'Cop 26' die alle kwesties van klimaatverandering en duurzaamheid rechtstreeks in verband bracht met onze tuinen – tot en met een bloembak. De tuin was op briljante wijze ontworpen en samengesteld door Marie-Louise Agius en slaagde erin een groot aantal lastige onderwerpen te behandelen en toch toegankelijk te blijven. Dit soort dingen kunnen makkelijk prekerig overkomen, maar deze tuin was niet zo.

Het aspect dat mij het meest interesseerde, was hoe we kunnen omgaan met het extreme weer dat inmiddels een patroon wordt, en in het bijzonder de zware regens die overstromingen steeds gewoner maken. Iedereen die deze

“ Als we allemaal iets doen, kunnen wij tuiniers echt het verschil maken. ”

pagina's leest weet dat ik hier belang bij heb. Longmeadow overstroomt regelmatig, maar tot nu toe is het een nogal spectaculair, vaak mooi, ongemak geweest. Maar het water stijgt. Ik ben niet direct bang dat ons huis zal overstromen. Het water zou dan zo hoog moeten stijgen dat elk huis binnen een mijl of twee ook onder water zou komen te staan. Wij vormen dan slechts een klein onderdeel van een veel grotere gebeurtenis. Maar de tuin wordt beslist natter en we moeten ons daaraan aanpassen.

Deels gebeurt dit door zorgvuldig te planten. Zo plant ik geen tulpen, krokussen, alliums en narcissen in het ondergelopen lange gras, maar wel sneeuwkllokjes, *Fritillaria*'s en *Camassia*'s. Die zijn allemaal blij met natte voeten. De *hosta*'s, *Rodgersia*'s, *Ligularia*'s, *Rheums* en kornoelje in de vochtige tuin houden van hun sub-aquatische winterperiodes, en de kweepeerbomen kunnen veel beter tegen de daaruit voortvloeiende natte grond dan appels of peren. 'Juiste plant, juiste plaats', is een mantra die werkt.

Maar het punt van de tuin in Chelsea was niet

alleen dat we de gevolgen van overstromingen in onze eigen tuinen kunnen beperke (hoe belangrijk dat ook is), maar ook dat water op een harde ondergrond niet wegzakt. Het gaat gewoon ergens anders heen. Het is vergelijkbaar met 'recycling', waarbij bijna altijd plastic van de ene plaats naar de andere wordt verplaatst zonder dat het probleem van overtollig plastic afval wordt opgelost. Een tuin die voornamelijk uit harde oppervlakken bestaat, verergert het waterprobleem van iedereen.

We moeten zoveel mogelijk kansen creëren om overtollig water te absorberen. Het kan dan langzaam wegzakken in onze ondergrondse watervoerende lagen en geleidelijk zijn weg vinden naar onze rivieren en de zee. Dat is immers wat er meestal gebeurt, behalve bij extreme weersomstandigheden. Het probleem is natuurlijk dat extreem weer nu veel vaker voorkomt en steeds vaker zal voorkomen, of we dat nu leuk vinden of niet.

Een van de ergste bijdragen die tuiniers en huiseigenaren aan het probleem hebben geleverd, is het asfalteren en bestraten van te veel voortuinen. Hoewel we het aantal auto's en het gebruik ervan zeker moeten verminderen, zullen auto's niet snel verdwijnen. Parkeren is een deel van het tuinbouwprobleem. Lokale overheden en regeringen moeten samen nadenken om een deel van de oplossing te zijn.

Het komt erop neer dat we allemaal zoveel mogelijk zachte, absorberende oppervlakken in onze tuinen moeten maken. Indien nodig horen daar sloten bij die kunnen worden beplant als kleine mini-wetlands. Ik heb zelfs het gevoel dat Longmeadow in de nabije toekomst een graskuil moet krijgen.

We kunnen niet voorkomen dat de klimaatverandering op korte termijn plaatsvindt, maar we kunnen – en moeten – allemaal ons steentje bijdragen om de klimaatverandering af te remmen en de gevolgen ervan te verzachten. Ook hier kan niemand alles doen, maar iedereen kan iets doen. En als we allemaal iets doen, hoe bescheiden ook, dan kunnen wij tuiniers, die in de frontlinie staan van de klimaatverandering, echt het verschil maken.

Monty